

РЕШЕНИЕ

№ 2384

гр. София, 12.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 09.10.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Полина Величкова

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **6508** по описа за **2020** година докладвано от съдия Боряна Петкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл.63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по жалба на Б. Е. - Г., като пълномощник на АГЕНЦИЯТА ЗА ДЪРЖАВНА ФИНАНСОВА ИНСПЕКЦИЯ, представлявана от директора, срещу РЕШЕНИЕ №59512/06.03.2020г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, Наказателно отделение, 116^{-ти} състав по н.а.х. дело №10241/2019г.

Касаторът претендира за неправилност на обжалваното съдебно решение, като постановено при неправилно приложение на материалния закон и допуснати съществени процесуални нарушения. Намира за неправилни изводите на въззивната инстанция, че при съставяне на Акта за установяване на административно нарушение /АУАН/ и издаване на Наказателното постановление /НП/ са били допуснати съществени процесуални нарушения. Смята, че в НП са налице реквизитите по чл. 57 от ЗАНН, същото е мотивирано и е издадено от надлежен орган, нарушението е описано точно и ясно, приложени са доказателства, които безспорно установяват сочената в НП фактическа и правна обстановка. Твърди, че в случая безспорно е доказано неспазването на изискванията на Закона за обществените поръчки (ЗОП) относно избора на изпълнител, като същия е бил определен без да се събирани оферти с обява, при условията на Глава двадесет и шеста от ЗОП. Сочи, че извършеното

нарушение не представлява „маловажен случай“ по смисъла на чл. 28 ЗАНН. Прави искане да бъде отменено обжалваното съдебно Решение и вместо него по същество на спора да бъде потвърдено НП №11-01-698²⁰¹⁸/07.03.2019г., издадено от директора на Агенция за държавна финансова инспекция. Не претендира за разноски.

Ответникът – П. П. П. от [населено място], оспорва касационната жалба. Чрез процесуалния си представител адв. Т. поддържа, че обжалваното съдебно решение е правилно и не са налице сочените касационни основания за отмяна. Доводи за неоснователност на жалбата излага и в Отговора с вх. №1036134/16.07.2020г. Не претендира за разноски.

Прокуратурата на РБългария, представлявана от прокурор К. от Софийска градска прокуратура, дава заключение за основателност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, като взе предвид наведените касационни доводи, извърши проверка на обжалваното съдебно решение, съобразно чл.218, ал.2 АПК и след като прецени събраните по делото доказателства, приема от правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл.211 АПК и е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, а разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

С НП №11-01-698²⁰¹⁸/07.03.2019г., на основание чл.256, ал.1 във вр. с чл.261, ал.2 ЗОП, на ответника по касация П. П. П., в качеството му на възложител по чл.5, ал.4, т.2, вр. с чл.124, ал.1 ЗОП, е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 502.51 (петстотин и два лева и лева и 0.51) лева, за това, че не е събрал оферти с обява при условията и по реда на Глава двадесет и шеста от ЗОП, макар да са били налице законоустановените условия (обект, субект и стойност), а вместо това през 2017г., въз основа на разходо-оправдателни документи (фактури издадени на различни доставчици), в [фирма]-гр. С., са били отчетени разходи в размер на 41 876,17 лева, без ДДС, за поддръжка на транспортни средства, които попадат в стойностния праг на чл.20, ал.3, т.2 ЗОП, в резултат на което поръчката за извършване на поддръжка на транспортни средства е била възложена при по-облекчен ред от предвидения в закона, с което е извършено нарушение на чл.17, ал.1 във вр. с чл.20 ал.3, т.2, чл.186 ЗОП.

С процесния съдебен акт е отменено НП №11-01-698²⁰¹⁸/07.03.2019г.

За да постанови този правен резултат, първостепенният съд е събрал относими писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е приел следното: НП е издадено от компетентен административнонаказващ орган по смисъла на чл.47, ал.2 ЗАНН и въз основа на редовно съставен АУАН, който е бил предявен на нарушителя. Решаващият състав е обосновал извод, че при съставянето на АУАН и на НП са били допуснати съществени нарушения на административно производствените правила, установени в чл. 42, т.4 и чл. 57, ал. 1, т.5 ЗАНН: има неясноти в изложената в АУАН и в НП фактическа обстановка; не са посочени услугите и фактурите, тяхната стойност, заедно и поотделно, въз основа на които наказващият орган е приел, че е следвало да се проведе обществена поръчка. На следващо място съдът е приел, че отразената в НП стойност на сключените договори през 2017г. не отговаря на обективната истина. Посочил е, че неконкретизирането на услугите и общото посочване по вид, съществено ограничават правото на защита на ответника по касация да разбере какво административно обвинение му се вменява и да може адекватно да организира защитата си по него. Приел е, че така допуснатото нарушение е

самостоятелно основание за отмяна на наказателното постановление, без да се обсъждат въпросите относно авторството.

Пред касационната инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл.219, ал.1 АПК, поради което и на основание чл.220 АПК се приемат за доказани фактите, така, както са установени от СРС, 116^{-ти} състав.

Решението е правилно, по следните съображения:

Съгласно чл.17, ал.1 ЗОП възложителите са длъжни да приложат предвидения в закона ред за възлагане на обществена поръчка, когато са налице основанията за това. В чл.18, ал.1 ЗОП са регламентирани видовете процедури за възлагане на обществени поръчки, които са: 1) откритата процедура; 2) ограничена процедура; 3) състезателна процедура с договаряне; 4) договаряне с предварителна покана за участие; 5) договаряне с публикуване на обявление за поръчка; 6) състезателен диалог; 7) партньорство за иновации; 8) договаряне без предварително обявление; 9) договаряне без предварителна покана за участие; 10) договаряне без публикуване на обявление за поръчка; 11) конкурс за проект; 12) публично състезание и 13) пряко договаряне. Според чл. 19, ал. 1 ЗОП при възлагане на обществени поръчки публичните възложители прилагат процедурите по чл. 18, ал. 1, т. 1 – т.3 , т. 6 – т.8 и т.11 – т.13. По делото е безспорно, че [фирма] е публичен възложител на обществени поръчки съгласно разпоредбата на чл.5, ал. 4, т.2 ЗОП, а управителят на дружеството е негов представител.

Съгласно чл.20, ал.3, т.2 ЗОП възложителите прилагат реда за възлагане чрез събиране на оферти с обява или покана до определени лица, когато обществените поръчки имат прогнозна стойност от 30 000 лв. до 70 000 лв. при доставки и услуги, с изключение на услугите по приложение № 2.

Така както са описани в НП обект, субект и стойност на разходите за поддръжка на моторни превозни средства в размер на 41 876,17 лева, без ДДС, обуславят задължение на ответника по касация, в качеството му на представител на публично-правна организация, да проведе обществена поръчка при условията на чл.17, ал.1 и чл.18, ал.1, т.5 ЗОП. Следователно законосъобразен е изводът на административния орган, че в случая са били налице предвидените в закона предпоставки за възлагане на обществена поръчка чрез процедура, по реда на ЗОП, каквато не е била проведена и съответно са били налице основания за ангажиране на административно-наказателната отговорност на ответника по касация.

Правилни са изводите на първостепенния съд обаче, че при описание на нарушението не става ясно по какъв начин е изчислена прогнозната стойност на разходите и достигане на стойностния праг по чл.20, ал.3, т.2 ЗОП. В АУАН и в НП наказващият орган е посочил, че през 2017г., въз основа на разходооправдателни документи /фактури/, издадени на различни изпълнители, са извършени разходи за поддръжка на транспортни средства на обща стойност 41 876,17 лв. без ДДС, като в случая не е уточнил въз основа на кои разходооправдателни документи, с кои търговски дружества, за какви услуги и на каква стойност, е направен изводът, че е достигнат и надхвърлен минималният праг по чл. 20, ал. 3, т.2 ЗОП. Липсата на основен реквизит по чл.57, ал.1, т.5 ЗАНН е самостоятелно основание за отмяна на НП. Възраженията на касатора в този смисъл са неоснователни.

Отделно от горното, от страна на първоинстанционния съд не е констатирано наличието на противоречие между приетата правна квалификация на твърдяното нарушение и приложената санкционна норма. Разпоредбата на чл. 256, ал.1 ЗОП

/приложимата редакция, ДВ, бр.13/2016г./, предвижда, че възложител, който възложи поръчката при по-облекчен ред от предвидения в закона съобразно нейната стойност, се наказва с глоба в размер 1 на сто от стойността на сключения договор с включен ДДС, а когато няма писмен договор - глобата е 1 на сто от извършения разход или от поетото задължение за извършване на разход, но във всички случаи не повече от 10 000 лв. Нормата на чл.256 от ЗОП /редакция ДВ, бр.13/2016 г./, съдържа две алинеи, приложими в зависимост от формата на противоправно поведение – действие или бездействие. Отговорността на възложител, който изобщо не е провел съответната процедура при наличие на условия за това, следва да бъде ангажирана съгласно разпоредбата на чл. 256, ал. 2 ЗОП, докато тази на чл.256, ал.1 от същия закон, предвижда налагане на наказание в случаите, когато е извършена процедура, но същата е проведена при по-облекчен от предвидения в закона ред. Двете санкционни норми предполагат различни основания за налагане на административно наказание и различен метод за определяне и изчисляване размера на глобата. В конкретния случай, по делото не се установи дружеството да е провело обществена поръчка при по-облекчен ред, доколкото в самото наказателно постановление не са посочени такива факти и твърдения. Посоченото в наказателното постановление нарушение е свързано със сключване на договори без да е проведена процедура по възлагане на обществена поръчка, при наличие на основания за това, което следва да се санкционира съобразно разпоредбата на чл.256, ал.2 ЗОП. От това се създава съществено по своя характер вътрешно противоречие в атакуваното НП, доколкото липсва каквото и да е съответствие между направените твърдения и приложената санкционна норма, определяща състава на административното нарушение.

Горното представлява съществено нарушение на императивната разпоредба на чл.57, ал.1, т.5 и т.6 ЗАНН, доколкото е ограничило правото на привлеченото към административнонаказателна отговорност лице да узнае в какво точно се състои противоправното му поведение и коя правна норма е нарушил, респективно – да организира своевременно и пълноценно защитата си.

При достигане на същия правен извод за отмяна на НП, касационната инстанция намира жалбата за неоснователна.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2 АПК във вр. с чл.63, ал.1 ЗАНН, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, III^{-ти} касационен състав,

РЕШИ

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ №59512/06.03.2020г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, Наказателно отделение, 116^{-ти} състав по н.а.х. дело №10241/2019г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

